

ELLIOT ACKERMAN EN JAMES STAVRIDIS

ZO BEGINT DE
DERDE WERELDOORLOG

2034

'Zo realistisch dat het leest
als een waarschuwing.'

-NRC

THRILLER

Elliot Ackerman
Admiral James Stavridis

2034

Uitgegeven door Xander Uitgevers
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *2034. A novel of the next world war*

Oorspronkelijke uitgever: Penguin Press

Vertaling: Frank van der Knoop

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2021 Elliot Ackerman en Admiral James Stavridis

Copyright © 2021 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Haarlem

All rights reserved including the rights of reproduction in
whole or in part in any form.

Eerste druk 2021

ISBN 978 94 0161 569 3 | NUR 332

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave
mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie,
internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Er is onder de wilde dieren op deze aarde geen dwaasheid
waarin zij niet worden overtroffen door de menselijke waan-
zin.’

Herman Melville

1

Het Wén Rui-incident

14:47 uur, 12 maart 2034 (GMT+8)

Zuid-Chinese Zee

Ook na vierentwintig jaar op zee verbaasde het haar nog steeds dat de uitgestrekte oceaan van horizon tot horizon plotseling volkomen kalm kon worden, zo strak als een biljartlaken. Als iemand een naald van grote hoogte in zee liet vallen, zo dacht ze, zou hij door de eindeloze diepte loodrecht naar beneden zakken en, als hij niet door zeestromen van koers werd gebracht, precies op zijn punt op de bodem belanden. Hoe vaak had ze al niet op de brug van een schip gestaan en net als nu die wonderbaarlijke stilte aanschouwd? Duizend keer? Tweeduizend keer? Toen ze onlangs 's nachts niet kon slapen, had ze haar oude logboeken bekeken en opgeteld hoeveel dagen ze op open zee was geweest, zonder land in zicht te hebben. In totaal waren dat meer dan drieduizend dagen, alles bij elkaar negen jaar. In gedachten liet ze die lange jaren de revue passeren. Ze dacht aan de tijd dat ze als jongste officier wacht liep op het houten dek van een mijnenveger met dieselmotoren die klonken als een bronchitislijder. Aan de periode halverwege haar loopbaan bij de speciale eenheden, toen ze in kustgebieden werkte. En aan haar huidige functie als commandant van drie gestroomlijnde torpedobootjagers van de Arleigh Burkeklasse, waarmee ze op een

zuidzuidwestelijke koers en een vaart van achttien knopen in de genadeloze en onverschillige zon voer.

Haar kleine flottielje bevond zich nu twaalf zeemijl van Mischief Reef, onderdeel van de betwiste Spratly-eilanden, in het kader van de operaties met de eufemistische naam ‘*freedom of navigation-patrouilles*’, om het recht op vrije doorvaart te garanderen. Ze vond het een verschrikkelijke benaming. Zoals zo vaak bij Defensie moest die titel de ware bedoeling van de operatie verhullen, namelijk provoceren. Dat was alles. Het stond buiten kijf dat dit internationale wateren waren, althans volgens het algemeen geldende zeerecht, maar de Volksrepubliek China beweerde dat het gebied tot haar territoriale wateren behoorde. Dwars tussen de betwiste Spratly-eilanden door varen was net zoiets als in je auto donuts draaien op het strakke gazon van je buurman, omdat hij zijn tuinhek iets te ver op jouw land had staan. En dat was precies wat de Chinezen de laatste decennia hadden gedaan. Steeds maar weer dat hek een stukje verder opschuiven, steeds een beetje verder, en nog een beetje verder tot ze de hele Zuidelijke Grote Oceaan konden opeisen.

En dus... moest ze donuts draaien op hun gazon.

Waarom noemen we het niet gewoon zo, vroeg ze zich af, met een nauwelijks zichtbaar lachje op haar strakke en emotieloze gezicht. Laten we het een *donut drive* noemen in plaats van een *freedom of navigation-patrouille*. Dan begreep mijn bemanning tenminste wat we hier aan het doen zijn.

Ze wierp een blik achterom, naar het achterdek van haar vlaggenschip, de John Paul Jones. Iets erachter, in een brede linie die zich over de vlakke horizon uitstreckte, voeren haar twee andere torpedobootjagers, de Carl Levin en de Chung-Hoon. Zij was de commandeur die het bevel voerde over deze drie oorlogsschepen, plus nog vier schepen die nog in San Diego, hun thuishaven, lagen.

Ze had de top van de carrièreladder bereikt en als ze in de richting van die andere schepen keek, of ze zocht in het kielzog van haar vlaggenschip, zag ze onwillekeurig ook zichzelf, zo helder en duidelijk alsof ze in de volmaakt vlakke zee stond en in de schittering van het water af en toe in zicht kwam. Zoals ze ooit was, wel te verstaan, jongste officier Sarah Hunt. En zoals ze nu was, oudere, wijzere, kapitein-ter-zee Sarah Hunt, commandeur van torpedo-bootjagereskader 21 Solomons Onward, dat al sinds de Tweede Wereldoorlog hun officiële motto was. Zelf noemden ze zich de Rampart Lions. Aan dek van haar zeven schepen had ze de complimenteus bedoelde bijnaam Lion Queen gekregen.

In gedachten verzonken stond ze een tijdje naar het kielzog van het schip te kijken, waarbij ze af en toe een beeld van zichzelf in het water zag opdoemen. Ze had het nieuws gisteren van de medische dienst te horen gekregen, vlak voor de trossen los werden gegooid en ze uit de marinebasis Yokosuka weg waren gevaren. De envelop zat nog in haar zak. Als ze er alleen al aan dacht, kreeg ze pijn in haar linkerbeen, precies waar de breuk slecht was geheeld, gevolgd door de bekende stroomstoten en steken die altijd onder in haar rug begonnen. Die oude verwonding deed haar uiteindelijk toch de das om. De medische dienst had zijn oordeel geveld. Dit zou de laatste reis van de Lion Queen worden. Hunt kon het nauwelijks geloven.

Plotseling veranderde, bijna onmerkbaar, het licht. Hunt zag een langwerpige schaduw over het gladde zeeoppervlak strijken, dat nu begon te rimpelen doordat er een briesje opstak. Ze keek omhoog en zag een smalle wolk, die als enige door de hemel zweefde. De wolk verdween en loste op in een soort mist. De winter was voorbij en hij was niet opgewassen tegen de genadeloze zon. De zee werd weer zo strak als een biljartlaken.

Ze werd uit haar mijmeringen opgeschrikt door de holle klank

van lichte en haastige voetstappen op de ladder achter haar. Hunt keek op haar horloge. De commandant van het schip, kapitein-luitenant-ter-zee Jane Morris, was zoals altijd te laat.

10:51 uur, 12 maart 2034 (GMT+4:30)

Straat van Hormuz

Majoor Chris ‘Wedge’ Mitchell voelde hét bijna nooit...

Zijn vader had hét iets meer gevoeld dan hij, zoals toen de warmtebeeldcamera van zijn F/A-18 Hornet niet werkte en hij toch een paar voltreffers had geplaatst met twee GBU-38-geleidwapens om een peloton infanteristen uit de brand te helpen in Ramadi, slechts met behulp van een hand-gps en een landkaart...

‘Pop’, zijn opa, had hét zelfs nog meer gevoeld dan zij allebei, toen hij het vijf uitputtende dagen lang met slechts een richtkijker bommen en napalm had laten regenen terwijl hij vlak over de boomtoppen scheerde. Hij was zo laag overgekomen dat de vlammen de romp van zijn A-4 Skyhawk zwart hadden geblakerd...

‘Pop-Pop’, zijn overgrootvader, had hét het meest gehad, toen hij boven de Grote Oceaan op Japanse Zero’s joeg met VMF-214, het beroemde Black Sheepsquadron van majoor Gregory ‘Pappy’ Boyington, een geduchte drinker en nog geduchtere vechtersbaas en vijfvoudige ace van het Amerikaanse Marine Corps...

Dat ongrijpbare hét, dat al vier generaties van de familie Mitchell in zijn ban hield, was de sensatie van het vliegen op gevoel, puur op instinct.

‘Vroeger, toen ik met Pappy vloog en we op patrouille waren, was het niet allemaal zo hightech als nu. We richtten niet met behulp van computers. We hadden geen automatische piloot. Alles hing af van je behendigheid en je vaardigheid, en of je geluk had. We mar-

keerden het vizier met vetkrijt op de ruit van de cockpit en dan was het vliegen geblazen. Als je met Pappy vloog, leerde je heel snel dat je de horizon in de gaten moest houden. Je hield die scherp in de gaten, maar Pappy ook. Als hij zijn sigaret naar buiten gooide en de cockpit dichtschooft, wist je dat het menens was en je in gevecht zou gaan met een stel Zero's.'

De laatste keer dat Wedge zijn overgrootvader dat verhaal had horen vertellen, was hij zes jaar oud geweest. Ook al was de oude piloot toen al boven de negentig, toch had hij nog een scherpe blik en beefde zijn stem nog nauwelijks. En nu, terwijl de felle zon door zijn cockpit naar binnen scheen, hoorde Wedge die woorden nog even duidelijk alsof zijn overgrootvader achter hem zat. Alleen had de F-35E waarin hij vloog maar één stoel.

Dat was een van zijn vele bezwaren tegen het toestel waarmee hij zó dicht langs het Iraanse luchtruim vloog dat hij letterlijk met zijn stuurboordvleugel over de grens scheerde. Niet dat de manoeuvre zo moeilijk was. Het vluchtplan was ingevoerd in de boordcomputer. Wedge hoefde bijna niets te doen. Het toestel bestuurdde zichzelf. Hij hoefde alleen de metertjes in de gaten te houden, van het uitzicht te genieten en naar de geest van zijn overgrootvader te luisteren, die hem treiterend toesprak vanuit de niet-bestaande tweede stoel.

Achter zijn hoofdsteun zat een accu. Die zoemde vreselijk hard, vond hij. Hij hoorde het boven het geraas van de turbofanmotor van de F-35 uit. Deze accu was ongeveer zo groot als een schoenen-doos en leverde stroom aan het nieuwste staaltje stealthtechnologie waar het gevechtsvliegtuig over beschikte. Ze hadden Wedge niet veel over dat nieuwste speeltje verteld, behalve dat het een of andere elektromagnetische stoorzender was. Vlak voor de briefing van deze vlucht had hij twee burgertechnici van Lockheed betrap

toen ze benedendeks iets met zijn vliegtuig deden. Hij had onmiddellijk de dienstdoende sergeant gewaarschuwd, maar die kon op het scheepsmanifest van de George H.W. Bush niets over burger-technici vinden. Daarop was een telefoontje naar de commandant van het schip gepleegd, die uiteindelijk een einde maakte aan de verwarring. De apparatuur die werd geïnstalleerd was zo geheim dat zelfs de aanwezigheid van deze technici onder de pet was gehouden. Het kwam erop neer dat Wedge op een nogal ongelukkige wijze het doel van de missie had ontdekt, maar afgezien van dat probleempje voor de start was de vlucht tot nu toe gladjes verlopen.

Misschien wel té gladjes. Dat was nu juist het probleem. Want Wedge verveelde zich dood. Hij keek in de diepte, naar de Straat van Hormuz, naar het volledig gemilitariseerde felblauwe stuk zee dat het Arabisch schiereiland van Perzië scheidde. Hij keek op zijn horloge, een chronometer van Breitling met ingebouwd kompas en hoogtemeter die zijn vader vijftienvintig jaar geleden nog had gedragen toen hij bombardementen uitvoerde boven Marjah. Hij had meer vertrouwen in dat horloge dan in zijn boordcomputer. Maar beide bevestigden dat hij nog maar drieënveertig seconden te gaan had voor hij zijn koers zes graden zou verleggen en het Iraanse luchtruim binnen zou dringen. Op dat moment – als die kleine, zoemende doos achter zijn hoofd zijn werk maar deed – zou hij helemaal uit beeld verdwijnen.

Dat zou een mooie tovertruc zijn.

Het leek wel een grap dat een dergelijke hightechmissie aan hem was toevertrouwd. Zijn vrienden in het squadron zeiden altijd dat hij in de verkeerde tijd was geboren. Daar had hij zijn roepnaam aan te danken. Een *wedge*, oftewel een wig, is het oudste en simpelste werktuig dat er is.

Tijd om zes graden bij te sturen.

Hij zette de automatische piloot uit. Hij wist wel dat hij op zijn

donder zou krijgen als hij op handbesturing overging, maar dat zag hij later wel, als hij terug was op de Bush.

Hij wilde hét voelen.

Al was het maar één seconde. Al was het maar eens in zijn leven.

Dat was een uitbrander meer dan waard. En zo, met dat la-waaierige ding achter zijn hoofd, vloog hij het Iraanse luchtruim binnen.

14:58 uur, 12 maart 2034 (GMT+8)

Zuid-Chinese Zee

‘U wilde mij spreken, commandeur?’

Kapitein-luitenant-ter-zee Jane Morris, commandant van de John Paul Jones, maakte een vermoeide indruk, te vermoeid zelfs om zich te verontschuldigen voor het feit dat ze bijna een kwartier te laat was voor haar bespreking met Hunt. Maar die begreep best dat Morris een zware last op haar schouders droeg. Hunt begreep dat, omdat ze die last zelf ook zo vaak loodzwaar had gevonden. Het was de last die bij het uitvaren van een schip hoorde. De absolute verantwoordelijkheid voor bijna vierhonderd zeelieden. En het slaapgebrek, omdat je als commandant steeds weer naar de brug werd geroepen wanneer het schip zijn weg zocht tussen de vele vissersvloten in de Zuid-Chinese Zee. Je zou kunnen zeggen dat Hunt het drie keer zo zwaar had, omdat er drie schepen onder haar bevel stonden, maar zowel Hunt als Morris wisten dat het bevel over een eskader gedelegeerd gezag was, en dat over een schip rechtstreeks. Uiteindelijk ben jij en jij alleen verantwoordelijk voor alles wat jouw schip doet of nalaat te doen. Een makkelijk te onthouden les die ze allebei hadden geleerd toen ze nog kadetten waren op de academie in Annapolis.

Hunt haalde twee sigaren uit de zak van haar cargobroek.

‘En wat zijn dat?’ vroeg Morris.

‘Een verontschuldiging,’ zei Hunt. ‘Cubaanse sigaren. Mijn vader kocht ze altijd van de mariniers in Guantánamo. Nu ze legaal zijn, is de lol er wel een beetje vanaf, maar ze zijn nog steeds... erg lekker.’ De strenggelovige Morris hing het evangelisch christendom aan, maar liep daar niet mee te koop. Hunt was er niet zeker van geweest of ze de sigaar wel zou accepteren, maar tot haar genoegen nam ze hem aan en kwam ze naast haar op de brugvleugel staan om hem aan te laten steken.

‘Verontschuldigungen?’ vroeg Morris. ‘Waarvoor?’ Ze stak de punt van haar sigaar in het vlammetje van Hunts zippo, waarin een sigaren rokende stierkikker met een machinegeweer was gegraveerd, dezelfde afbeelding die veel Navy SEALs op hun borst of schouder lieten tatoeëren. Hunts vader had hem op de aansteker laten graveren die hij aan zijn enige kind had doorgegeven.

‘Ik kan me voorstellen dat je het niet zo leuk vond dat ik de John Paul Jones als vlaggenschip koos.’ Hunt had haar sigaar ook aangestoken en terwijl het schip koers hield, dreef de rook naar achteren. ‘Ik wil niet dat je dat als een berisping opvat,’ ging ze verder, ‘vooral omdat je de enige andere vrouw in een bevelspositie bent. Je moet niet denken dat ik mijn vlag hier heb laten hijsen om je op de vingers te kunnen kijken.’ Onwillekeurig keek Hunt naar de mast, waarin haar wimpel wapperde.

‘Mag ik vrijuit spreken?’

‘Kom op, Jane. Hou op met die flauwekul. Je bent geen cadet meer. We zijn hier niet op de marineacademie.’

‘Oké, *ma’am*,’ zei Morris. ‘Dat heb ik geen moment gedacht. Het zou niet eens bij me zijn opgekomen. U hebt drie uitstekende schepen met drie uitstekende bemanningen. U moet ergens aan boord. Eerlijk gezegd vond mijn bemanning het prachtig dat we de Lion Queen aan boord kregen.’

‘Het had erger gekund,’ zei Hunt. ‘Als ik een man was geweest, had je de Lion King aan boord gehad.’

Morris lachte.

‘En als ik de Lion King was,’ zei Hunt met een stalen gezicht, ‘was jij Zazu.’ Ze lachte. Die brede, open lach waarmee ze haar ondergeschikten altijd voor zich wist te winnen.

Hetgeen Morris ertoe verleidde nog iets te zeggen, iets wat ze onder andere omstandigheden misschien zou hebben verzwegen: ‘Als wij mannen waren, en de Levin en de Hoon vrouwelijke gezagvoerders hadden, zouden we dit gesprek dan ook gevoerd hebben?’ Morris vatte de korte stilte die volgde op als antwoord.

‘Je hebt gelijk,’ zei Hunt, terwijl ze nog een trekje van haar Cubaanse sigaar nam en over de reling geleund naar de horizon staarde, over de nog altijd onvoorstelbaar kalme zee.

‘Hoe gaat het met uw been?’ vroeg Morris.

Hunt liet haar hand zakken. ‘Beter dan dit wordt het niet,’ zei ze. Ze raakte haar dijbeen, dat ze tien jaar geleden had gebroken tijdens een verkeerd afgelopen parachuteoefening, niet aan. Een parachute die niet openging had een voortijdig einde gemaakt aan haar carrière als eerste vrouwelijke SEAL, en bijna ook aan haar leven. In plaats daarvan voelde ze aan de brief van de medische dienst die nog altijd in haar zak zat.

Hun korte sigaren waren al bijna peukjes toen Morris iets aan de horizon zag. ‘Ziet u die rook?’ vroeg ze. De twee marineofficieren gooiden hun peuken over de reling om eens goed te kijken. Het was een klein schip dat langzaam voer of misschien zelfs stillag. Morris liep de brug op en kwam met twee verrekijkers terug op de brugvleugel.

Het schip was nu duidelijk zichtbaar. Het was een trawler van ongeveer twintig meter, met een lage midscheeps om de netten binnen te halen en een hoge boeg om bij storm tegen de hoge gol-

ven in te kunnen varen. Er steeg rook op uit het achterschip, waar de navigatiebrug zich bevond, achter de mast met de netten en kranen. Grote, donkere rookwolken, waartussen oranje vlammen omhoogschoten. Het was druk aan dek, want de naar schatting twaalfkoppige bemanning probeerde met man en macht de brand onder controle te krijgen.

Het eskader was getraind in situaties waarin ze een schip in nood ontmoetten. Eerst zouden ze kijken of er andere schepen te hulp schoten. Zo niet dan zouden ze de noodoproepen doorsturen, om de kans op hulp van derden te vergroten. Wat ze niet zouden doen – behalve als het echt niet anders kon – was de freedom of navigationpatrouille onderbreken om zelf hulp te verlenen.

‘Kun je zien onder welke vlag het vaart?’ vroeg Hunt. In gedachten begon ze de beslisboom te volgen om te kijken wat ze het beste kon doen.

Morris zei dat ze het niet kon zien. Noch op het voorschip, noch op het achterschip wapperde een vlag. Ze liep de brug op en vroeg de wachtofficier, een jonge, zwaargebouwde luitenant-ter-zee met een grote bos blond haar, of hij het afgelopen uur misschien een noodsignaal had gezien of gehoord.

De wachtofficier bekeek het logboek, deed navraag bij de commandocentrale – het centrale zenuwstelsel van het schip met alle ontvangst- en zendapparatuur, dat een paar dekken lager lag – en concludeerde dat er geen noodsignaal was verzonden. Nog voor Morris namens de trawler een noodoproep kon doen, kwam Hunt op de brug om haar daarvan te weerhouden.

‘Koers verleggen en hulp bieden,’ luidde Hunts bevel.

‘Koers verleggen?’ Morris flapte het eruit zonder na te denken, bijna per ongeluk zelfs, terwijl iedereen op de brug naar de commandeur keek. Hoe langer ze in dit deel van de Zuid-Chinese Zee rondgingen, hoe groter de kans op een confrontatie met een Chi-

nees marineschip, dat wist zij net zo goed als de rest van de bemanning. De bemanning was toch al in verhoogde staat van paraatheid, goed getraind en klaar om in actie te komen. Er hing een grimmige, verwachtingsvolle sfeer.

‘Dat schip verkeert in moeilijkheden, maar voert geen vlag en heeft ook geen noodoproep gedaan,’ zei Hunt. ‘Ik wil een kijkje nemen, Jane. Beman de gevechtsstations. Ik heb het gevoel dat hier iets niet klopt.’

Morris gaf de bemanning op kordate toon het bevel, alsof ze het refrein zong van een lied dat ze jarenlang had ingestudeerd, maar nooit eerder had kunnen laten horen. Overal aan boord sprongen bemanningsleden overeind, trokken beschermende kleding aan, zetten gasmaskers op en deden opblaasbare reddingsvesten om. Luiken werden afgesloten en het schip werd gevechtsklaar gemaakt, hetgeen ook betekende dat de stealthapparatuur werd ingeschakeld waardoor de radar- en infrarodecho van het schip werd verhuld. Terwijl de John Paul Jones zijn koers wijzigde en in de richting van het schip in nood voer, behielden zijn twee zusterschepen, de Levin en de Hoon, hun koers en snelheid voor de freedom of navigationoperatie. De afstand tussen hen en het vlaggenschip werd groter. Hunt ging naar haar hut om een versleuteld bericht naar het hoofdkwartier van de Zevende Vloot in Yokosuka te sturen. Hun plannen waren gewijzigd.

04:47 uur, 12 maart 2034 (GMT-4)
Washington D.C.

Dr. Sandeep ‘Sandy’ Chowdhury, de plaatsvervangend nationaal veiligheidsadviseur, had een gloeiende hekel aan de tweede en vierde maandag van de maand. Dat waren de dagen waarop Ashni, zijn dochtertje van zes, volgens het echtscheidingsconvenant naar

haar moeder terug moest. Het lastige was dat de overdracht officieel pas plaatsvond aan het einde van de schooldag. Tot die tijd was hij verantwoordelijk voor haar, ook als de school gesloten was, bijvoorbeeld als het sneeuwde. En juist deze maandagochtend sneeuwde het, terwijl hij in de Situation Room van het Witte Huis werd verwacht om het verloop van een bijzonder riskante vlucht boven de Straat van Hormuz te volgen. Daarom had hij zijn moeder moeten bellen, de alom gevreesde Lakshmi Chowdhury, en haar moeten vragen of ze naar zijn appartement aan Logan Circle kon komen om op Ashni te passen. Nog voor de zon op was, had ze al voor de deur gestaan.

‘Vergeet niet dat ik één voorwaarde heb,’ zei ze op vermanende toon tegen haar zoon, terwijl ze de stropdas strakker trok die te los om zijn smalle nek zat. Voordat hij in de schemering de met natte sneeuw bedekte stoep op liep, bleef hij even staan. ‘Ik zal het niet vergeten,’ zei hij. ‘En ik ben terug tegen de tijd dat Ashni opgehaald wordt.’ Dat moest wel. Die ene voorwaarde die zijn moeder altijd stelde, was dat ze niet geconfronteerd wilde worden met Samantha, Sandy’s ex-vrouw, die was opgegroeid aan de kust van Texas. Lakshmi vond haar maar een ‘provinciaaltje’. Vanaf het moment dat ze dat superslanke figuurtje met haar blonde pagekapsel had ontmoet, had ze al een hekel aan haar gehad. Een soort armeluisversie van Ellen DeGeneres, had Lakshmi ooit in een nij-dige bui gezegd, waarbij ze haar zoon moest uitleggen welke televisiepersoonlijkheid ze bedoelde van wie ze de populariteit nooit begrepen had.

Dat hij op zijn vierenvestigste weer alleenstaand was en nog altijd een beroep op zijn moeder moest doen, was nogal vernederend, maar zijn gevoel van eigenwaarde werd weer enigszins hersteld toen hij het pasje uit zijn diplomatenkoffertje haalde dat hem toegang tot het hele Witte Huis verschafte. Hij hield het omhoog

voor de geüniformeerde agent van de Secret Service die de noordwestelijke ingang bewaakte, terwijl een paar vroege joggers op Pennsylvania Avenue een blik in zijn richting wierpen en zich afvroegen of ze hem hadden moeten herkennen. Pas de laatste anderhalf jaar, sinds hij zijn nieuwe functie in de West Wing had gekregen, was zijn moeder begonnen om mensen te corrigeren als ze dachten dat haar zoon, dr. Chowdhury, arts was.

Zijn moeder had al een paar keer gevraagd of ze zijn kantoor mocht zien, maar hij had de boot weten af te houden. Een kantoor in de West Wing klonk dan wel heel indrukwekkend, maar de werkelijkheid was een stuk prozaïscher. Hij had niet meer dan een stoel en een bureau dat tegen de muur van het souterrain was geschoven en zat tussen een heleboel andere stafleden.

Toen hij eenmaal achter zijn bureau zat, genoot hij even van de stilte in de lege ruimte. Nog niemand anders was erin geslaagd de vijf centimeter sneeuw die de hoofdstad had lamgelegd te trotseren. Chowdhury rommelde in een van zijn lades en vond een enigszins geplette, maar verder nog eetbare energiereep. Met de reep, een kop koffie en een dossiermap liep hij door de zware, geluiddichte deuren de Situation Room in.

Aan het hoofd van de vergadertafel was een stoel met ingebouwd werkstation voor hem vrijgelaten. Hij logde in. Aan de andere kant van de zaal hing een ledscherm met een kaart waarop was weergegeven waar op aarde zich Amerikaanse militairen bevonden, met versleutelde videoverbindingen met alle regionale hoofdkwartieren: het Zuidelijke, Centrale, Noordelijke, enzovoorts. Zijn aandacht ging uit naar het Indo-Pacific Command, het grootste en belangrijkste, dat bijna veertig procent van het aardoppervlak onder zijn hoede had, al bestond dat voor het grootste deel uit oceanen.

De briefing zou gegeven worden door schout-bij-nacht John T. Hendrickson, een oud-kapitein van een kernonderzeeër. Chowd-

hury kende hem redelijk goed, maar ze hadden nog niet eerder direct met elkaar samengewerkt. De schout-bij-nacht werd vergezeld door twee lagere officieren, een man en een vrouw, die allebei een stuk langer waren dan hij. Hendrickson en Chowdhury waren studiegenoten geweest toen ze vijftien jaar eerder hun promotieonderzoek deden aan de Fletcher School of Law and Diplomacy. Dat betekende niet dat ze bevriend waren. Sterker nog, hun studies hadden elkaar slechts een jaar overlapt, maar Chowdhury kende Hendricksons reputatie. Omdat hij maar net de één meter vijfenzestig aantikte, was hij een opvallende verschijning. Met zijn compacte postuur leek hij geknipt voor de onderzeebootdienst en zijn snelle, analytische geest leek bij uitstek geschikt voor dat merkwaardige onderdeel van de marine. Hendrickson had slechts drie jaar nodig gehad om zijn doctorstitel te behalen, een record (zeker vergeleken met de zeven jaar van Chowdhury), en in die tijd was hij met het studentensoftbalteam drie keer achter elkaar kampioen van de regio Boston geworden. Dat had hem de bijnaam ‘Bunt’, stootslag, opgeleverd.

Chowdhury begroette Hendrickson bijna met zijn oude bijnaam, maar bedacht zich op het laatste moment. In deze situatie moesten ze hun officiële functies respecteren. Op het scherm waren her en der militaire eenheden aangegeven, een amfibiegroep in de Egeïsche Zee, een vliegvlieggroep in de westelijke Grote Oceaan, twee kernonderzeeërs onder wat er nog over was van het poolijs, de concentrische ringen met pantserdivisies die zich van oost naar west over Midden-Europa uitspreidden, zoals ze al bijna honderd jaar deden om Russische agressie te voorkomen. Hendrickson concentreerde zich op twee belangrijke gebeurtenissen die gaande waren. De ene was lang van tevoren zo gepland, de andere ‘ontwikkelde zich’, zoals Hendrickson het noemde.

De geplande gebeurtenis was een testvlucht met een nieuwe

elektromagnetische stoorzender, die onderdeel moest gaan uitmaken van de stealthtechnologie van F-35-straaljagers. Deze test was nu in volle gang en het succes ervan zou in de komende uren moeten blijken. Het toestel was opgestegen vanaf de George H.W. Bush in de Perzische Golf. Hendrickson wierp een blik op zijn horloge. ‘De piloot bevindt zich inmiddels al vier minuten ongezien in het Iraanse luchtruim.’ Vervolgens hield hij een lang, uiterst geheim en onbegrijpelijk technisch verhaal over de precieze aard van de elektromagnetische storing, die op dit moment bezig was de Iraanse luchtverdediging in slaap te sussen.

Na een paar zinnen was Chowdhury de draad al kwijt. Hij was nooit zo detailgericht geweest, vooral niet als het om iets technisch ging. Daarom was hij na zijn promotie de politiek in gegaan. En daarom werkte Hendrickson, ook al was hij nog zo briljant, eigenlijk voor Chowdhury. Aangezien zijn functie bij de Nationale Veiligheidsraad een politieke benoeming was, had hij officieel een hogere rang dan Hendrickson, ook al zouden de militaire functionarissen in het Witte Huis dat nooit openlijk aan hun civiele bazen toegeven. Chowdhury bezat weliswaar geen technisch inzicht, maar zijn grote talent was dat hij intuïtief aanvoelde hoe je in een slechte situatie het best mogelijke resultaat kon behalen. Zijn politieke carrière was begonnen onder Pence, wiens presidentschap slechts één termijn had geduurd. Dat bewees wel dat hij wist hoe hij moest overleven in de politiek.

‘De tweede situatie die nog in ontwikkeling is,’ ging Hendrickson verder, ‘betreft het eskader met drie oppervlakteschepen onder leiding van de John Paul Jones. Het vlaggenschip is tijdens een freedom of navigationpatrouille van de koers afgeweken om onderzoek te doen naar een schip in nood bij de Spratly-eilanden.’

‘Om wat voor schip gaat het?’ vroeg Chowdhury. Hij leunde achterover in de luxe, met leer beklede stoel aan het hoofd van de

vergadertafel, de stoel waar de president in zat als zij in de Situation Room was. Chowdhury kauwde in een uiterst onpresidentiële houding op het laatste stukje van zijn energiereep.

‘Dat weten we niet,’ antwoordde Hendrickson. ‘We wachten op nieuwe informatie van de Zevende Vloot.’

Hoewel Chowdhury het technische verhaal over de stealthapparatuur aan boord van de F-35 niet had kunnen volgen, wist hij donders goed dat een met geleide raketten uitgeruste torpedojager van de Arleigh Burkeklasse ter waarde van twee miljard dollar die reddingsbootje speelde voor een mysterieus schip in door China opgeëiste wateren zijn ochtend zou kunnen verpesten. En het opsplitsen van het eskader leek hem niet zo’n goed idee. ‘Dat klinkt niet zo best, Bunt. Wie is de commandant ter plekke?’

Hendrickson wierp Chowdhury een blik toe, die heel goed begreep dat het gebruik van Hendricksons oude bijnaam een lichte provocatie was. De twee lagere officieren keken elkaar even geschrokken aan. ‘Ik ken de commandeur persoonlijk,’ zei hij. ‘Kapitein-ter-zee Sarah Hunt. Ze is uitermate capabel. In alles de beste van haar klas.’

‘En dus?’ vroeg Chowdhury.

‘Dus lijkt het me beter dat we haar wat ruimte geven.’

15:28 uur, 12 maart 2034 (GMT+8)

Zuid-Chinese Zee

Zodra het bevel om hulp te verlenen gegeven was, ging de bemanning van de John Paul Jones snel te werk. Vanaf het achterschip werden twee RHIBs te water gelaten en naast de brandende trawler gemanoeuvreed. De stevig gebouwde luitenant-ter-zee had de leiding gekregen over dit miniflottielje van opblaasboten. Hunt en Morris hielden alles vanaf de brug in de gaten en luisterden via de

draagbare marifoon mee naar de hysterische bevelen die hij uitdeelde. De twee oudere officieren namen hem zijn gebrek aan kalmte niet kwalijk. Hij moest met twee pompen en twee slangen een brand blussen in vijandelijke wateren.

Vijandelijk, maar wel volkomen windstil. Ondertussen speelde zich op een paar honderd meter afstand het drama met de brandende trawler af. Hunt keek een beetje weemoedig uit over zee. Ze vroeg zich af of dit misschien wel de laatste keer was dat ze zo'n kalme zee zag, in elk geval vanaf de brug van een marineschip. Na nog even te hebben nagedacht, vroeg ze de wachtofficier een bericht te sturen naar de andere twee torpedojagers. Ze moesten hun patrouille onderbreken en zich bij het vlaggenschip voegen. Ze had liever wat meer vuurkracht in de buurt.

De Levin en de Hoon wijzigden hun koers en verhoogden hun snelheid. Binnen een paar minuten hadden ze hun posities ingenomen rond de John Paul Jones. Ze voeren in een defensieve cirkel om het vlaggenschip heen, dat nog steeds heel langzaam naar de trawler voer. Korte tijd later waren ook de laatste vlammen gedoofd. De jonge luitenant deed triomfantelijk verslag via de marifoon. Hunt en Morris feliciteerden hem en droegen hem op bij de trawler aan boord te gaan om te schade op te nemen. Hij volgde dit bevel op. Althans, dat probeerde hij.

Toen de eerste marinemannen aan boord probeerden te klimmen, werden ze aan de reling ontvangen met boze, wanhopige kreten. Eén bemanningslid zwaaide zelfs met een bootshaak naar het hoofd van een bootsman. Hunt zag het gebeuren vanaf de brug van de John Paul Jones en vroeg zich af waarom de bemanning van een brandend schip zich zo zou verzetten tegen mensen die kwamen helpen. Terwijl ze via de marifoon opdracht gaf tot de-escalatie, kon ze de bemanning van de trawler horen. Zo te horen spraken ze Chinees.